

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2788/07
30.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником суда Миланом Комленовићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против оспореног решења тужене Војне поште 1097 Ниш, ради поништаја решења Уп-2 бр. 45-2/07 од 05.3.2007. године, у предмету увећања плате по основу рада дужег од пуног радног времена, у нејавној седници већа одржаној дана 30.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1097 Ниш, Уп-2 бр. 45-2/07 од 05.3.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем тужене одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 2493 Ужице, Уп-1 бр. 46-2 од 29.11.2006. године, а којим је одбачен његов захтев за признавање права и исплата увећања плате по основу рада дужег од пуног радног времена, ноћног рада и рада у дане када се не ради, рада на дан празника, у периоду од јула 2003. до октобра 2006. године.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа са свих разлога прописаних одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима. У том смислу је навео да је првостепени орган одбацио захтев без утврђивања чињеничног стања, а које није отклонио ни тужени орган, тако да о захтеву није одлучено упркос наводима у образложењу оспореног решења да је тужени орган прибавио радне листе свих караула. Даље је навео да је пет дана радио по 24 часа, (што укупно износи 120 часова), а прерасподелом му је признато три дана због тога што је рачунато осмочасовно радно време, а не и нерадна субота и недеља. Са ових и с тим у вези осталих разлога ближе означених у тужби предложио је да суд исту уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу чл. 39. ст. 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произилази да је тужени орган одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је оценио да је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем одбацио тужиоцев захтев за признање права и исплату увећања плате по основу рада дужег од пуног радног времена, ноћног рада и рада у дане када се не ради, рада на дан празника, у периоду ближе означеном у диспозитиву тог решења. Ово с тога, што је тужени од првостепеног органа прибавио радне листе из којих је утврдио да је за војнике по уговору вођена евиденција о њиховој присутности на раду, раду у дане државних празника и ноћном раду, па како наређењем пов. бр. 1412-2 од 20.6.2005. године, (по коме се овој категорији војника за пет дана проведених на караули одобравају три слободна дана), то према одредби члана 96. Закона о Војсци Југославије и члана 98. истог закона, којима је прописано да је дужност професионалног војника да ради и дуже од пуног радног времена уз омогућавање прерасподеле радног времена, то је тужени орган оценио да је тужиоцу обрачунавана и исплаћивана месечна зарада у складу са законом.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, овај спор се за сада не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку због тога што су исте у битним тачкама непотпуно утврђене, као и са разлога што су у проведеном управном поступку повређена правила поступка што је било од утицаја на решавање ове управно-правне ствари. Ово с тога, што тужилац тужбом оспорава утврђено чињенично стање позивајући се на радне листе које је прибавио од Војне поште Ужице, из којих произилази да његова плата није увећана по траженом основу, па како су образложења оспореног и ожалбеног решења генералног карактера и не садрже конкретне податке у погледу утврђеног чињеничног стања за сваког подносиоца жалбе, као и тужиоца, о њиховој присутности на раду, раду у дане државних празника и ноћном раду којим су одбијене њихове жалбе, а суд према одредби члана 38. Закона о управним споровима, по правилу, спор решава на основу чињеница које су утврђене у управном поступку, па је Врховни суд Србије нашао да се спор не може расправити на основу свих чињеница због

поступку, то је Врховни суд Србије нашао да се спор не може расправити на основу ових чињеница, због тога што су исте у битним тачкама непотпуно утврђене, тако да за сада није у могућности да оцени законитост оспореног решења. Наиме, одредбом члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) изричито је прописано да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења, а одредбом члана 192. став 1. истог закона, прописано да надлежни орган за решавање доноси решење у управној ствари на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, то је по налажењу овог суда, у проведеном управном поступку утврђена повреда правила поступка и то повредом одредбе члана 199. став 2. истог закона, с обзиром да разлози из образложења оспореног решења који се односе на утврђено чињенично стање не упућују на решење какво је дато у диспозитиву. У прилог оваквом налажењу овог суда је и чињеница што се у списима предмета не налазе појединачна и збирна евиденција о присутности на раду, раду у дане државних празника и ноћном раду, као ни наређење пов. бр. 1412-2 од 20.6.2005. године, за које тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је истим одређено да војници по уговору имају право на три слободна дана за пет дана проведених на караули.

Такође, овај суд је нашао да је првостепени управни орган учинио повреду правила поступка тиме што је решењем захтев тужиоца одбацио, као неоснован, уместо да је исти закључком одбацио, како је то иначе прописано одредбом члана 115. став 2. Закона о општем управном поступку, које тужени орган иако дужан у јединственом управном поступку није отклонио, али је овај суд нашао да ова повреда правила поступка није од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити све претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетог разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) у вези члана 38. став 2. истог закона, решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 30.01.2008. године, У. 2788/07

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС